BUCĂTEGII PORȚILE TIMPULUI

DR. EMIL STRĂINU

Toți cei care am îndrăgit poveștile copilăriei am savurat efectiv celebrul basm Tinerețe fară bătrânețe și viață fără de moarte. Tărâmul tinereții și vieții veșnice ne-a fascinat copilăria, iar pentru visători lucrurile nu s-au oprit aici. Există legende și povestiri despre izvoare miraculoase cu „apă vie“ ce se găsesc în mai toate zonele României. Mircea Eliade face referiri în unele din studiile sale la „porți ale timpului“, dar lucrurile nu se opresc aici. Pe vremea totalitarismului se spune că un grup de cercetători găsise în Munții Carpați mai multe izvoare cu proprietăți miraculoase, dintre care unul ar fi fost chiar folosit de către Nicolae Ceaușescu.

Povestirile despre zonele cu anomalii temporale sunt legate de anumite locuri unde se produceau efectiv teleportări, iar istorisirile despre ciobani, turiști și cercetători sau oameni simpli care ajungeau subit în alt loc după ce pășeau într-o anumită locație (nu numai de la munte) abundă în anumite zone din România. Personal nu am avut parte de astfel de experiențe, dar în perioada cât am realizat emisiunea Lumea misterelor cu scriitorul Ion Țugui, ce se difuza la postul de televiziune Tele 7 ABC, și cât am redactat rubricile nonconvenționale ale unor publicații de succes am primit mai multe relatări de la persoane de încredere și care păreau deasupra oricărei suspiciuni care trecuseră prin astfel de întâmplări, experiențe extraordinare.

UN LOC ALES CU GRIJĂ, ÎNTR-O ZONĂ FOARTE SĂLBATICĂ

În continuare, spațiul editorial fiind limitat, am să o redau pe cea care mi s-a părut a fi cea mai interesantă dintre cele pe care le-am primit și investigat la acea vreme. Întâmplarea a fost relatată de două persoane și confirmată în urma investigației de alte trei din grupul ce a făcut obiectul straniei teleportări temporale. La începutul anilor ’90, trei familii hotărăsc să petreacă un sfârșit de săptămână, mai precis de vineri până duminică seară, într-o zonă sălbatică de munte. Cele trei familii, un total de 11 persoane, s-au îmbarcat în trei autoturisme, două Aro 244 și un M 461, hotărâte fiind să doarmă în corturi și să petreacă cele trei zile în aer liber în sălbăticia din mijlocul naturii.

La inițiativa unuia dintre participanți, locul fusese ales cu grijă într-o zonă foarte sălbatică și relativ greu accesibilă. După parcurgerea itinerariului rutier, partea de drum din zona muntoasă, conform relatării participanților, a fost foarte obositoare și anevoioasă din cauza drumului foarte accidentat, de mai multe ori mașinile trebuind să fie efectiv împinse manual sau trase cu cabestanul cu care era dotat una dintre ele.

Cunoscând unele date despre zona-țintă, participanții la mica expediție se pregătiseră cu absolut orice le-ar fi trebuit ca pe parcursul celor trei zile de recreere în mijlocul naturii să nu aibă nevoie de absolut nimic. Ceea ce este interesant, este faptul că acasă, pe hartă, stabiliseră locul de campare și alte câteva direcții de drumeție ce ar fi trebuit parcurse pe jos, care ulterior nu vor mai fi parcurse.

UN CIOBAN ÎMBRĂCAT CIUDAT, FĂRĂ TOIAG, SARICA, CÂINE ȘI MĂGAR

La sosirea cu foarte mare greutate în locul de destinație, turiștii noștri de sfârșit de săptămână au fost întâmpinați de un bătrân cioban, care avea în grijă o mică turmă de capre.

Aș vrea să subliniez încă de la început că cea mai apropiată localitate se afla la vreo 30 de kilometri și ciobanul nostru îmbrăcat sumar și fără bagajele unui cioban obișnuit nu-și prea justifica prezența în acea zonă cu turma sa formată din vreo 20-30 de capre răsfirate în jurul său și care pășteau foarte voioase din vegetația abundentă de munte.

Unul dintre turiști, mai zeflemist, chiar remarcase: „Ce fel de cioban mai e și ăsta fără toiag, sarică, câine și măgar!?“

Intrând în vorbă cu ciobanul, turiștii noștri erau efectiv fascinați de zona unde se aflau și s-au interesat dacă în zonă era

vreun izvor, având în vedere că turma avea nevoie de apă, ca și ei de altfel.

Deși lăzile cu apă minerală erau intacte în mașină și suficiente, se gândeau că o cură de apă de izvor ar fi fost bine venită. Începea să se însereze și toți au trecut la lucru pentru a instala corturile în vederea nopții ce se apropia. Cele trei mașini și cele șase corturi, care au fost repede ridicate, au fost așezate în cerc, în centru făcându-se deja o groapă pentru focul de tabără. Erau pe un platou sălbatic cu o priveliște fascinantă, iar aerul de munte te îmbăta prin puterea sa energetică.

Dar din acest moment au început să apară ciudățeniile și faptele bizare s-au succedat încontinuu până ce grupul va fi silit să părăsească în pripă zona respectivă. Dar să nu anticipăm. Întregul grup observase că cel care dialoga cu bătrânul cioban în vederea identificării unui posibil izvor era prins într-o discuție interminabilă cu acesta și care în mod neașteptat devenise ceea ce de regulă numim o dispută aprinsă, adică în contradictoriu.

AVERTISMENTUL CIOBANULUI, LUAT DREPT O „GLUMĂ PROASTĂ“

Vădit iritat, cel care discutase cu ciobanul a venit și a comunicat grupului că ciobanul insista ca pe platoul respectiv să nu fie amplasată tabăra grupului de excursioniști. Realizând că aceștia nu vor să părăsească zona, deși primiseră indicații pentru amplasarea taberei în alte locații, ciobanul își adună mica turmă și părăsi zona, spunându-le celor prezenți că nici nu le trece prin cap ce necazuri vor păți. Straniul avertisment a fost luat cu titlu de glumă deplasată, considerându-se probabil că bătrânul voia să păstreze pajiștea de pe platoul respectiv pentru caprele sale. Incidentul ca să spunem așa a trecut neobservat și bucuria focului de tabără, natura sălbatică și cerul înșetelat au adus tuturor bucurie și liniște în suflet. Târziu în noapte s-au retras sleiți de puteri în corturi pentru odihnă, visând la chemarea naturii ce părea că le transmite efectiv energie vitală și bună dispoziție. Noaptea a trecut repede și soarele dimineții i-a chemat la o nouă zi pe cărările muntelui. În timp ce unele dintre doamne făceau plajă, altele pregăteau micul dejun. Bărbații cu spiritul de aventură mai pregnant au început explorarea împrejurimilor. În mod cu totul ciudat, majoritatea celor prezenți observaseră printre arbuști și vegetația din jur un soi de mici globuri scânteietoare de la mărimea unei monezi până la mărimea unei mingi de tenis ce apăreau și dispăreau cu intermitențe.

Electricitate statică au spus unii, iluzii optice create de încărcătura de ozon a locului au spus alții. Unul dintre participanți, de profesie inginer aeronautic, și-a dat seama imediat că platoul respectiv are o încărcătură energetică deosebită, constatând ulterior că busola arăta orice numai direcția nordului nu, învârtindu-se aleator fără importanță de poziția în care o țineai. Un alt membru al grupului, care era geolog, susținea că platoul respectiv este caracterizat de o intensă anomalie geomagnetică semnalată de un mic magnetometru ce-l avea cu el întâmplător, rămas din ultima expediție geologică la care participase. Ziua a trecut relativ repede fără alte incidente, dar cei care exploraseră împrejurimile spuneau că, după patru-cinci sute de metri de explorare în zona din prejurul platoului, deși mergeau radial față de tabără și în direcție opusă, în final ajungeau tot în tabără.

Pentru liniștirea tuturor, pe fondul unei bune dispoziții generale s-a tras concluzia că toate cărările erau de fapt niște cercuri secante la acel platou. Spre seară, în mod brusc, vremea a început să se schimbe, norii negrii adunându-se spre masivul muntos. La lăsarea serii a început o ploaie rece cu picături mici, ploaie de munte. După aproximativ o oră, ploaia a stat, norii lăsând locul unui cer înstelat minunat, ocazie cu care s-a confirmat încă o dată după observarea stelară că busola nu arăta nordul, ci poziții aleatoare de pe cadranul busolei.

La un moment dat, dintr-o dată s-a lăsat un frig tăios și a început un vânt foarte rece, ce unora le făcea să le clănțăne dinții. Frigul a început efectiv să mature platoul.

Apoi, după scurt timp, vântul s-a oprit și o ceață grosă albăstruie, ce făcea să nu vezi la nici doi metri, a cuprins întreaga zonă. Este momentul când, conform spuselor martorilor, se produce incredibilul: ceața se ridică dintr-o dată ca la o comandă și, deși conform tuturor celor care aveau un ceas era ora 22.30 seara, se face lumină ca în plină zi. Câțiva dintre cei prezenți se panichează și se retrag în mașini, trei dintre bărbați rămân afară și, privind împrejur, rămân efectiv pironiți locului și muți de uimire.

În partea stângă a muntelui, printre arbuști se profila un grup ce, după aproximarea celor prezenți, era constituit din câțiva zeci de călăreți îmbrăcați în armuri, înarmați cu săbii și lănci, cu caii fornăind nervoși privind intens în față.

În față însemna spre dreapta, unde toți cei prezenți au putut să observe și să audă nechezăturile cailor unui alt grup de călăreți acoperiți în zale și blănuri, cu coifuri strălucitoare, care agitau nervoși niște săbii înfiorător de mari. Cei aflați în mașini au început să strige cu disperare la cei trei bărbați și încercau la nesfârșit să pornească mașinile pentru a ieși cât mai grabnic de pe platou pe drumul strâmt și abrupt pe care veniseră.

În zadar. Însă nici un motor nu pornea, nu scoteau nici un sunet și, după ce cei trei bărbați au ajuns la mașini, au început să se audă strigăte asurzitoare ce păreau a fi chemări la luptă din partea celor două grupuri înarmate până în dinți. Un sunet asemănător cornului vânătoresc s-a auzit prelung și cele două tabere au intrat pe platou năpustindu-se cu ură una împotriva celeilalte. Două dintre femei au leșinat, unul dintre bărbați, cum se va constata mai târziu, va trece printr-un preinfart, starea celor prezenți fiind caraterizată prin două cuvinte: panică generală și confuzie totală.

Închiși în mașini, cei care mai erau încă valizi au asistat un timp aproximat la câteva zeci de minute la o sângeroasă bătălie între cele două grupuri de luptători. Conform relatării celor de la fața locului, bătălia era de o cruzime înfiorătoare, cai și călăreți se înfruntau într-o bătălie cruntă pe viață și pe moarte, sângele țâșnind din trupuri stropea geamurile autovehiculelor, caii nechezau, iar capetele erau strivite sub loviturile buzduganelor sau zburau sub șuierul înspăimântător al câte unei săbii, poiana era plină de sângele luptătorilor pe

DIN DATELE PE CARE LE AM PÂNĂ ÎN PREZENT, ÎN ZONA RESPECTIVĂ NU A MAI FOST NIMENI, DAR RESPECTIVA LOCAȚIE A FOST SURVOLATĂ DIN ELICOPTER ȘI ÎNTR-O PRIMĂ ETAPĂ S-A STABILIT FOARTE CLAR CĂ REGIUNEA RESPECTIVĂ ARE PUTERNICE ANOMALII GEOMAGNETICE, MARCATE CU PUNCTE CE AVEAU ÎNCĂRCĂTURĂ GEOPATOGENĂ ȘI BIOPSIHOPATOGENĂ DEOSEBIT DE PUTENICĂ. POATE CĂ UNELE LUCRURI SUNT HĂRĂZITE SĂ FIE CUNOSCUTE NUMAI DE ANUMIȚI OAMENI, ÎN REST ELE TREBUIE LĂSATE ÎN LINIȘTE, NEDERANJATE ÎN ECHILIBRUL LOR COSMIC.

ÎNCHIȘI ÎN MAȘINI, CEI CARE MAI ERAU ÎNCĂ VALIZI AU ASISTAT UN TIMP APROXIMAT LA CÂTEVA ZECI DE MINUTE LA O SÂNGEROASĂ BĂTĂLIE ÎNTRE CELE DOUĂ GRUPURI DE LUPTĂTORI. CONFORM RELATĂRII CELOR DE LA FAȚA LOCULUI, BĂTĂLIA ERA DE O CRUZIME ÎNFIORĂTOARE, CAI ȘI CĂLĂREȚI SE ÎNFRUNTAU ÎNTR-O BĂTĂLIE CRUNTĂ PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE, SÂNGELE ȚÂȘNIND DIN TRUPURI STROPEA GEAMURILE AUTOVEHICULELOR, CAII NECHEZAU, IAR CAPETELE ERAU STRIVITE SUB LOVITURILE BUZDUGANELOR SAU ZBURAU SUB ȘUIERUL ÎNSPĂIMÂNTĂTOR AL CÂTE UNEI SĂBII, POIANA ERA PLINĂ DE SÂNGELE LUPTĂTORILOR PE IARBĂ, ICI COLO SE PUTEA VEDEA CÂTE UN BRAȚ TĂIAT SAU CÂTE UN LUPTĂTOR ÎN AGONIA MORȚII LÂNGĂ CALUL SĂU RĂNIT.

UN LUCRU ERA ABSOLUTE SIGUR: NICI UNUL DINTRE EI NU MAI ERA CEL DINAINTE: O MUTAȚIE SE REALIZASE ÎN SUFLETUL LOR, UN SEMN DE ÎNTREBARE CA UN VIERME URIAȘ LE RĂSCOLEA CREIERUL. LA O LUNĂ DE LA ÎNTÂMPLARE S-AU HOTĂRÂT DE COMUN ACORD, SUB ACOPERIREA ANONIMATULUI, SĂ POVESTEASCĂ CELE ÎNTÂMPLATE. TOȚI CEI IMPLICAȚI ÎN ACEST INCREDIBIL EVENIMENT TRĂIESC ȘI ASTĂZI, DAR PATRU DINTRE EI, CEI MAI TINERI, DOUĂ CUPLURI, SUNT PLECAȚI ȘI STABILIȚI ÎN STRĂINĂTATE.

iarbă, ici colo se putea vedea câte un braț tăiat sau câte un luptător în agonia morții lângă calul său rănit.

Bătălia, ce depășea scenariul oricărui film prin cruzime și intensitate, părea că nu se mai termină, cele două tabere fiind parcă perfect egale în forță și în dârzenia cu care luptau. Gândiți-vă că toate acestea se petreceau pe acel platou la fel ca și cum mașinile și micuța tabără a excursioniștilor noștri nici nu exista. În autoturisme se ajunsese la disperare, care în final dusese la ceea ce putem numi o stare psihică de perplexitate în fața unei situații ireale și total neprevăzute.

Când încleștarea părea că nu se mai termină, de undeva din munte s-a auzit din nou prelung acel sunet ca de corn vânătoresc zdrăngănitul armelor, nechezatul cailor, îndemnurile la luptă ale participanților la bătălie au început să se audă din ce în ce mai estompat, cele două tabere, regrupându-se parcă, au dispărut în ropotul cailor în direcții opuse de unde veniseră. În câteva momente, ceața a devenit din ce în ce mai deasă și frigul mai pătrunzător, apoi, în timp ce ceața se ridica spre vârful muntelui, a început o ploaie torențială, ce a durat preț de câteva minute, dar suficient de mult cât să pornească șuvoaiele din munte. Cerul a început să se lumineze și dintr-o dată, ca la un semnal, motoarele celor trei autovehicule au pornit. Panicați, superuimiți, în stare generală de confuzie, preț de câteva minute turiștii noștri nu au coborât din mașini ale căror motoare duduiau sub ploaie. Femeile plângeau, iar bărbații încercau să-și aprindă țigările cu mâini tremurânde. Dar, ca într-un scenariu bine regizat, ploaia s-a oprit dintr-o dată, soarele cu razele sale binefăcătoare a apărut pe cer iar, din difuzorul radio-receptorului unei mașini s-a auzit vocea crainicei: „Aici Radio București, la semnalul următor va fi ora 07.00“.

UN ȚIPĂT DE FERICIRE... URMAT DE UN SALUT STRANIU

Unii plângând, alți râzând isteric s-au dat jos în cele din urmă din mașini, s-au îmbrățișat, au țopăit ca niște copii fericiți că scăpaseră din ceva ce nu înțelegeau și nu au înțeles nici până astăzi. Cineva din grup a scos ca un țipăt: poiana era plină de urme de copite de cai. În acel moment, într-o tăcere nefirească și cu o rapiditate de nedescris, în mai puțin de zece minute, tabăra a fost demontată și absolut toate materialele puse în mașini, iar în momentul următor coloana se

Un loc straniu, bântuit cu personaje ciudate

Unele din aceste date prezentate mai sus au fost luate în cercetare de către scriitorul Ion Țugui în dosarul numit de către el „Înfruntarea nevăzută“ asupra căruia știu sigur că a făcut unele cercetări. După dispariția sa subită nu cunosc ce s-a întâmplat cu aceste cercetări. Locul în sine rămâne un loc straniu, bântuit de întâmplări insolite, cu personaje ciudate ce se leagă la nesfârșit de bizarul cotidian și ancestralul ce ne înconjoară pe toți, dar pe care numai unii dintre noi suntem în măsură prin predestinare să-l percepem și să-l cercetăm!

pusese în mișcare fără nici o comandă, fără nici un semnal, pe drumul de întoarcere. Nimeni nu vorbea, toți porniseră aparatele de radio portabile sau de pe mașini și ascultau știrile de care se agățau ca de niște liane ce veneau din realitate ce părea la capătul lumii. Drumul la întoarcere era cu mult mai ușor, mergându-se în coborâre, în limita de viteză posibilă pe acel traseu accidentat. După aproximativ cinci kilometri, prima mașină a încetinit pentru că era cât pe aci să accidenteze două capre albe ce aveau o blană albă ca de lapte, urmate de o întreagă turmă și de bătrânul cioban întâlnit cu o zi înainte, care după ce îi salută zâmbind straniu cu căciula, dispăru după turma sa printre copaci. Apoi, ca la o comandă, șoferii au apăsat accelerația, sporind viteza și neoprind decât în primul cătun de pe traseu. Aici au împărți absolut toate alimentele rămase (care nu erau deloc puține) unor copii care păsteau vitele pe marginea drumului sub privirile uimite ale unor adulți contrariați de eveniment.

Au pornit din nou la drum și pe itinerariul spre casă au comentat la nesfârșit cele întâmplate, neștiind cum să la catalogeze, de unde să le ia și unde să le pună, ce interpretare să dea faptelor și întâmplărilor petrecute.

Un lucru era absolute sigur: nici unul dintre ei nu mai era cel dinainte: o mutație se realizase în sufletul lor, un semn de întrebare ca un vierme uriaș le răscolea creierul. La o lună de la întâmplare s-au hotărât de comun acord, sub acoperirea anonimatului, să povestească cele întâmplate. Toți cei implicați în acest incredibil eveniment trăiesc și astăzi, dar patru dintre ei cei mai tineri, două cupluri, sunt plecați și stabiliți în străinătate.

La doi ani de la această întâmplare, familia ce poseda autoturismul M-461, însoțită de alți prieteni îmbarcați în alte patru mașini de teren, au vrut să reconstituie itinerariul.

În timpul deplasării, la aproximativ 100 de kilometri de locația țintă, s-a produs un grav accident. Unul din autoturismele de teren, alunecând într-o prăpastie, a produs moartea șoferului și rănirea gravă a altor doi pasageri, fapt ce a dus la anularea deplasării, incidentul fiind interpretat ca un semn prevestitor, de rău augur, al faptului că zona respectivă nu mai trebuia deranjată.